

परं त्विति एतेषु सर्गेषु शुक्लकौमारसर्गः रागेद्वेषराहित्यात् विमलं निष्पापं अतएव विशोकं विशोकत्वमपि कुतः यतो गतच्छमं प्रवृत्त्याख्यश्रमहीनं सिद्ध्यति मोक्षसाधयति एतच्चात्यंतदुर्लभमित्याह गत्विति यो नि प्रभावाणि जन्मानि न त्वयो निजानि धृष्टद्युम्नादिवत् तेषां अधिकारिकाणां नेतरवदो निजं जन्म गत्वा प्राप्य यथोक्तं मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतसिद्धये यततामपि सिद्धानां कश्चिन्यां वेत्ति तत्त्वत इति ॥ ३४ ॥ यां सिद्धिं जीवउपैति तां व्याचष्टे गतिमिति शुभं दर्शनं सच्छास्त्रं गत्वा प्राप्य देवद्वंद्वो यां गतिं दर्शनमात्मानुभवात्मिका माह उक्तवान् सैव शुक्लवर्णश्रुतां सिद्धिरित्यर्थः तथा च श्रुतिः स एतमेव पुरुषं ब्रह्मतममपश्यदिदम दर्शमिति तस्मादिदं द्रोणमेदं द्रोणैवैनाम तमिदं द्रंसंतमिदं इत्याचक्षते इति ततमंततममित्येकस्य तकारस्य छांदसो लोपः इदं ब्रह्म अदर्श अपश्यं एतेनेदमिह वाक्यं प्रमाणत्वेन दर्शितं इदमेवान्यत्रापि तुल्यमित्याह गतिरिति वर्णः सत्त्वादितारतम्यं वर्णोपिकालकृतः कालः प्रागुक्तश्चतुर्युगात्मा जीवो धर्मो धर्ममालंबमानोऽधर्माद्भावाच्चोऽधर्मे रत इति क्रमेण कृतत्रेताद्वापरकालिसंज्ञः तथा च जीवस्य प्राग्भवीयसंस्कारवशाद्भाद

परंतु शुक्लं विमलं विशोकं गतच्छमं सिद्ध्यातिदानेन वेद्र ॥ गत्वा तु यो नि प्रभावाणि दैत्यसहस्रशः सिद्धिमुपैति जीवः ॥ ३४ ॥ गतिं च यां दर्शनमाह देवो गत्वा शुभं दर्शनमेव चापि ॥ गतिः पुनर्वर्णं कृताप्रजानां वर्णस्तथा कालकृतोऽसुरेन्द्र ॥ ३५ ॥ शतं सहस्राणि चतुर्दशे ह परागतिर्जीवगुणस्य दैत्य ॥ आरोहणं तत्कृतमेव विद्विष्या नंतथानिःसरणं च तेषां ॥ ३६ ॥ कृष्णस्य वर्णस्य गतिर्निरुद्धा स सज्जते नरके पच्यमानः ॥ स्थानंतथा दुर्गतिं भिक्षुतस्य प्रजाविसर्गान् सुबहून् वदंति ॥ ३७ ॥ शतं सहस्राणि ततश्चरित्वा प्राप्नोति वर्णं हरितं तु पश्चात् ॥ स चैव तस्मिन्निवसत्यनीशो युगक्षये तपसा संवृतात्मा ॥ ३८ ॥ स वै यदा सत्वगुणेन युक्तस्तमो व्यपोहन् घटते स्वबुद्ध्या ॥ स लोहितं वर्णमुपैति नीला न्मनुष्यलोके परिवर्तते च ॥ ३९ ॥

शः सत्त्वाद्याविर्भावस्तादृशी गतिरित्यर्थः ॥ ३५ ॥ शतमिति सेयं जीवगुणस्य गतिः परापार्यंतिकी दशानामिद्विद्याणामंतःकरणचतुष्टयस्य च करणगणस्य भेदाच्चतुर्दश संख्याकाः सतीतावंति शतानि सहस्राणि शतसहस्राणि लक्षाणि वा विषयभेदाद्भ्रुत्तिभेदं श्रुतिराह अयं वै ह यो यं वै दशचशतानि च सहस्राणि च प्रयुतानि चेत्यादि आरोहणं उपर्युपरि सोपानारोहक्रमेण ऊर्ध्वगतिः तैरेव चतुर्दशभिः सत्त्वतारतम्यप्रधानैः कृतं तत्कृतं स्थानं च तेषु तेषु पदेषु स्थैर्यं तथा निःसरणं तेभ्यः पदेभ्यः श्रुतिः तेषां जीवानां तत्कृतैव तस्मादेते चतुर्दश सात्विकमार्गप्रवणाः कार्या इत्यर्थः ॥ ३६ ॥ अन्यथा दोषमाह कृष्णस्येति कृष्णस्य स्थावरत्वप्रापकस्य वर्णस्य निरुद्धानीचा गतिः यतः सभावी स्थावरो नरके नरकप्रदेकर्मणि सज्जते अतो नरके पच्यमान एवास्ते तत्रैव तस्य स्थानं स्थितिः दुर्गतिभिः तैरेव चतुर्दश भिक्षुमार्गप्रवृत्तैर्भवति स्था नावधिमाह सुबहूनि प्रजाविसर्गान् कल्पान् ॥ ३७ ॥ सुबहूनि त्वस्य व्याख्या शतं सहस्राणि लक्षमित्यर्थः हरितं धूम्रं तिर्यग्योनि त्वं अनीशो दीनः शीतवाताद्यर्दितः सर्वतो मृत्युभाय दर्शी च युगक्षये पापभोगक्षये इदं हि वर्णद्वयं केवलाभोगभूमेरेव अतो न भोगे न क्षपितकलुषस्य दैवात्पाचीनपुण्योदये सति जीवस्तपसा विवेकेन संवृतात्मा व्याप्तचिन्नो भूत्वा ॥ ३८ ॥ सत्वगुणेन युक्तः सन्बुद्ध्या तमोगुणप्रवृत्तिदूरीकुर्वन् घटते यत ते श्रेयसे तदा सर्वोत्कर्षे सति लोहितमष्टममनुचहसर्गमुपैति शमकामाद्यभिमानि देवताभावं प्राप्नोतीत्यर्थः सत्त्वापकर्षे तु नीला तूनीलत्वं प्राप्य मनुष्यलोके परिवर्तते गतं करोति चकारो वाशब्दस्यार्थः ॥ ३९ ॥